

Irena Fuchsová

Když se žena svléká

Nakladatelství Beskydy

Irena Facksová

Když se žena svléká

Nakladatelství Beskydy

Irena Fuchsová

Když se

žena svléká

Irena Fuchsová © 2011

Ilustrace na obálce © Jiří Novák

Fotografie na zadní obálce © Marcela Brunclíková - Foto Vidrna

© Nakladatelství Beskydy 2011

ISBN: 978-80-87431-13-9

Přátelé ze severní Moravy

Monika.

Páni, když mi moje manželka poprvé řekla, že se jmenuje Monika, tak se mi postavil. Poprvé v životě se mi postavil na jméno holky! Mě to tak vyvedlo z míry, že jsem zapomněl, jak se jmenuju! Nebudete mi to věřit, ale já v tu chvíli fakt nevěděl, že se jmenuju Řepa. Napadala mě samá pitomá jména, jako Castro, Lenin nebo Chaplin!

Monika pak všem říkala, že když jsem se jí poprvé podíval do očí, ztratil jsem prý doslova řeč. Nevyvracel jsem jí to, protože kdybych řekl, že se mi postavil na to její jméno, tak by se jí to možná dotklo.

Monika by byla totiž ve svých sedmnácti kus, i kdyby se Monika nejmenovala!

Monika byla nekrásnější ženská, jakou jsem do té doby potkal. A že jsem jich na vojně potkal dost. Byly pěkné, ale žádná se nejmenovala Monika.

Monika. Monika. Monika.

No prosím, a teď, po pětadvaceti letech, mi ani neřukne.

Vlastík vykoukl z okna verandy.

Monika ležela v záhonku s jahodami, zástěru vyhrnutou do půlky tlustých, varhánkovitých stehů. Protože se jí zástěra vepředu rozepnula, břicho se jí vyvalilo do jahod...

Já ale taky nemládnu, to je fakt. Vlastík se podíval z výšky svých sto osmdesáti šesti centimetrů kriticky dolů, na svoji postavu. Přes břicho si na pind'oura nevidím už pár let.

Monika. Monika. Monika. Monika...

Kdepak, nezabírá to. I když, kdo ví? Třeba se mi postavil a já, jak na něj nevidím, tak to ani necejtím. Jako ti, co nosí brýle. Když si je sundaj, tak neslyšej! Jo, je to tak! Aspoň to někteří říkají!

Monika. Monika?

Ale ne. Asi bych ho cejtil, i když na něj skrz to své břicho nevidím. Ále, co já se tady budu dohadovat, když si na něj můžu

šáhnout! Vlastík sjel opatrně pravou rukou do rozkroku a promatal se. Ale nic pevného nenahmatal.

No jo. Přikývl sám sobě. Měl jsem pravdu. Na Moniku už pár let nezabírá! A že jsem si na to tak najednou vzpomněl?

Ahá! To ten dopis!

Hruškovi psali, že se už na mě a na Moniku moc těší. A když jsem četl v tom jejich dopise to její jméno, tak jsem měl pocit, že se mi postavil! A bylo to moc pěkný! Ale nevím, jestli to nebyl jenom můj pocit. Protože když jsem ten dopis dočetl, tak jsem si na něj sáhl, tak, jako před chvílí. A už mi nestál. Tak nevím, jestli mi tu chvilku stál nebo nestál?

Ale pocit to byl pěkněj. I ten jejich dopis byl pěkněj!

Já totiž odpověděl na inzerát!

Už dlouho jsme si s Monikou říkali, že teď, když nám děti odešly z domova a vnouče na cestě žádný, že je nám doma docela smutno. Oba přijdeme z práce a co? Doma není co dělat. Všechno jsme to udělali před lety.

Snad jenom na zahradě je práce. Ale Monika se stejně vyvaluje v těch svých záhonkách jenom proto, že nemá co dělat.

A já? Konička žádnýho nemám. Celý ty roky jsem pořád zveleboval dům a zahradu. A pomáhal Monice s dětmi. Ale teď už je na baráku a na zahradě dávno všechno hotový, holka se vdala, kluk se oženil, oba mají svoje firmy, práce plno, děti zatím nechťejí, takže vnoučata žádný a tak jsme zůstali v baráku sami.

A pomalu si začínáme lézt na nervy.

Tedy, ne, že bychom se hádali, to ne. My jsme se vlastně nikdy pořádně nehádali. Když se někomu z nás něco nelíbilo, tak to tomu druhému řekl. Ten druhý si to přebral a pak buď ustoupil, nebo jsme našli zlatou střední cestu. Doktor Plzák by z nás měl radost. Ale možná, že se nudíme proto, že se nehádáme.

No, ale abych se začal s Monikou po pětadvacetiletém spokojeným manželství hádat kvůli tomu, že se nudím, tak to tedy ne! Nebo abych lezl na půdu a shodil ze střechy pár tašek, abych měl co opravovat, jako to dělá Koláčný naproti, tak to už vůbec ne!

Ale abych to dopověděl.

Inzerát těch Hrušků se mi líbil. To jsem tedy ještě nevěděl, že se jmenují Hruškovi.

„Starší, zdraví, plnoštíhlí manželé, kteří se docela obyčejně nudí, hledají podobnou dvojici. Nejradyji SM. Napište, přijedeme, poznáme se. Bude nám Au! Au! Zn. Život začíná po pětáctyřiceti.“

Líbilo se mi, že si na nic nehrají. Že přiznají, že se docela obyčejně nudí! Přesně, jako já s Monikou.

A taky se mi líbilo, že jsou stejně staří s námi a pravděpodobně tedy prožívají totéž, co my. Děti zaopatřeny, starosti žádné. A že jsou ze severní Moravy, jako my, to se mi taky líbilo. Při dnešních cenách benzínu je dobrý každý kilometr, který se nemusí ujet.

A to jejich Au! Au!, to se mi taky líbilo! Bylo v tom něco takového, no... srandovního. Ženský by to asi připadalo něžný, mně to přišlo srandovní.

Přečetl jsem ten inzerát Monice a řekl jí, že na něj chci odepsat. Ať k nám přijedou některou sobotu. Když nám nesednou, nebo my nesedneme jim, tak odjedou a my už je víckrát nepovzeme, k nim taky nepojedeme a bude to.

Monice se ten jejich inzerát taky líbil. Akorát říkala, že ho špatně vytiskli. Že tam správně má být: ...a nebude nám Au! Au! A ne... a bude nám Au! Au! Oni chtěli určitě napsat... a nebude nám Au! Au!, jako že nám bude dobře a ne Au! Au!

Takhle mi to Monika vysvětlila a měla asi pravdu.

V každém případě jsem na ten inzerát odepsal. Napsal jsem, že se s nimi chceme poznat, že se taky nudíme a že podle toho jejich inzerátu máme hodně společného. Plnoštíhlost, věk i tu SM. A že se nám líbí i to Au! Au!

A oni nám odpověděli. Byli to ti Hruškovi z Ostravy, jak jsem už říkal.

Vlastík opět vykoukl na zahradu.

Monika už jahody nasbírala, seděla teď v chládku a odpočívala. Vlastík se při pohledu na ni zakabonil. Třeba to u ní už není plnoštíhlost. Třeba už je tlustá. Třeba jsem měl o Monice do

toho dopisu napsat, že není plnoštíhlá, ale že je tlustá. A pěkně tlustá! No, a já vlastně taky.

Ále, mávnul nad tím Vlastík rukou. Když se jim nebudeme líbit, tak ať si jedou, odkud přijeli. Do Ostravy je to od nás kousek.

„Moniko! Nezapomnělas, že zítra přijedou ti Hruškovi?“

Monika se na něho podívala a zavrtěla hlavou.

„Nezapomněla! Za chvíli jdu k Maruše, bude mi dělat hlavu!“

Vlastík spokojeně přikývl. Tak je všechno v pořádku, brambory jdou do řádku, jak říkával můj dědeček.

A šel prohlédnout kazety. Když bude zábava váznout, vždycky můžu zapnout video, brumlal si, na televizi radši spoléhat nebudu.

Druhý den v sobotu, přesně ve čtrnáct hodin, jak bylo domluveno, se u vrátek ozval zvonek.

„Už jsou tady, Vlastíku,“ zavolala Monika a utíkala k oknu v kuchyni. „Jsou to oni! Jdi jim rychle otevřít!“

Vlastík už scházel po schodech u domu.

Hm, ona je pěkná! Příjemná! A jak se hezky usmívá! Trochu víc naličená, než je tady u nás zvykem, ale co chcete po vesnici! Á, starej Richtr vod vedle už zase kouká! Ten má tuhle naši ulici místo televize! Tomu aby tak něco uteklo!

„Dobrý den! Vítám vás! Jak jste nás našli,“ halasil Vlastík, když otevíral branku.

„V pohodě! Ani jednou jsme se nemuseli ptát,“ uklidnil ho muž a pevně mu stiskl ruku. „Já jsem Hruška. Mírek. A tohle je moje žena Alice.“

Alice podala Vlastíkovi ruku a také mu ji pevně stiskla. To se mu líbilo. Neměl rád, když lidé tiskli ruku, jako když nic nedrží.

„Já jsem Řepa. Vlasta Řepa.“ Vlastík se otočil a viděl, že z baráku vyšla i Monika. „A to je moje manželka Monika.“

No, proti Alici je sice moje Monika tlustá, to musel Vlastík kriticky přiznat, ale tu trvalou jí včera Maruška udělala moc hezky! A Hruškovi se na ni usmívají! Nevypadají, že by jim ta její tloušťka nějak vadila!

„Tak pojd'te dál. A nezouvejte se,“ zval hosty Vlastík do domu, a když zacházel dovnitř jako poslední, ještě se přes plot podíval

na jejich auto. Mají Forda... no, my máme Felicii a jsme s ní spo-
kojený, tak jakýpak copak.

Vešel do předsíně, kde zjistil, že se opravdu nezulí. Ale mávl nad
tím rukou. Venku je sucho a boty mají čistý, vždyť vylezli z auta...

„Tak co si dáte,“ zeptala se pohostinně Monika a stáhla ubrou-
sek z mísy buchet na stole. Alice k nim přivoněla a rozzářila se.

„Dala bych si kafe a tuhle jednu voňavou nádheru!“

Natáhla se nad buchtu a Vlastík využil příležitosti a prohlédl si
ji pěkně od hlavy až k černým lodičkám.

„Co, jednu?“ Zasmál se a obdivně mlaskl. „Vy můžete klidně
i deset buchet!“

Sakra, to je pěkněj kus ženský! Prsa, boky, pěkně stavěná! A umí
se obléknout! Černá sukně se širokým páskem a černý svetřík, na
něm nějaký řetěz... a jak voní! Skoro jako ty buchtu.

„A vy? Co si dáte vy,“ zeptala se Monika Mirka a ten se na ni usmál.

„Když budete dělat to kafe, tak bych si ho dal taky. Třeba turka.
Děkuju.“

Za chvíli už seděli všichni nad kafem a nad buchtami a poví-
dali si o tom, co dělají, o dětech, o poslancích, o prezidentovi.
Samá taková ta vděčná témata.

A když už o sobě věděli všechno, začali si tykat.

Pak se najednou Mirek zvedl.

„Všiml jsem si, že máte nádhernou zahradu. Moniko, nechceš
mi ji ukázat? Nám se v tom našem paneláku může o zahradě
jenom zdát! A já miluju přírodu! Alice, ta je zase spíš domácí typ.
Ty s námi nepůjdeš, vid', miláčku?“

Alice po něm mávla rukou jako po komárovi. „Jen jděte sami!
Jděte! Já tady zůstanu s Vlastíkem.“

Vlastík spokojeně přikývl.

„Jen jděte! Já si dám si ještě kafe a buchtu. Jo, buchtu, ty
Monika tedy umí!“

A tak se společnost rozdělila.

Monika chodila s Mirkem mezi záhony a ukazovala mu, kde
co je, až se dostali na konec zahrady, kde byla stočená hadice na
zalévání.

„Á, náš gumový pomocník! Mám rád hadice! Mám je moc rád. A tahle je nádherně tenká! Tenká tak akorát!“

Mirek vzal hadici a ve vteřině ji celou rozvinul. „A co ty, Moniko,“ obrátil se k Monice a švihal hadicí kolem sebe. „Máš taky ráda tuhle gumovou hadici?“

Monika přikývla.

„Abych ji neměla ráda! Mám ráda všechno, co mi dělá dobře!“ Ale v duchu si říkala, že tu hadici tedy nemusel rozmotávat celou! Nemusel ji vůbec rozmotávat! A proč na ni vlastně vůbec sahá? Celou noc přselo, dneska se zalejvat nemusí. Budu ji muset zase stočit! To jsou holt tyhle městský!

Mirkovi zářily oči. Přistoupil k Monice, a najednou, Monika ani nevěděla jak, jí tu hadici protáhl mezi nohama, potom kolem krku a pak hadici ještě několikrát omotal Monice kolem prsou!

Monika skoro nemohla dýchat a říkala si, to ty šaty budou pěkně vypadat! A tak blbě se žehlí! Budu je mít jako harmoniku! A vůbec, co blbne s tou hadicí?

„A jak se ti líbí tohle, co,“ řekl tiše Mirek a hadici kolem jejího těla utáhl ještě víc.

„Au! Au! To bolí,“ vyjekla Monika.

„To je dobře, že to bolí! Au! Au! To je dobře, že ti je Au! Au! A teď ty! Na! Bouchni do mě! Ať mi je taky Au! Au! Dělej!“

Mirek strčil Monice do rukou hrábě, které byly opřené o strom, a utáhl hadici kolem jejího těla ještě víc. Monika cítila, jak se jí hadice zařezává mezi nohama a taky prsa ji bolela, ale nemohla se ani pohnout, protože hadici měla kolem krku jako ohlávku.

Podívala se na hrábě, které držela. Co je zase tohle?! Co má s nimi dělat? Podívala se na Mirka a ten se k ní otočil zády.

„Dělej! Bouchni mě těmi hráběmi! Au! Au! Bouchni mě! A pořádně!“

Mirek řval na celou zahradu a přitom škubal za tu pitomou hadici a ta se utahovala Monice kolem těla víc a víc! Ještě že mám to sádlo, jinak bych už byla na kusy, pomyslela si naštvaně. Koho to ten můj Vlastík pozval? Že von Mirek bude z nějaký ty sekty, kde je bičujou, když nevodevzdaj příspěvky?

„Au! Au,“ zaječela, protože Mirek zase zatáhl za hadici a Moniku to tentokrát zabořilo úplně nejvíc. „Au! Au!“

„Taky! Já chci taky! Taky! Au! Au! Dělej! Bouchni mě! Dělej, Moniko! Au! Au! Bouchni mě!“

Mirek řval jako pominutý a Monika si řekla, že ho asi bude muset opravdu praštit, nebo starý Rychtr ještě zavolá policii! Ten blázen škubal hadicí a škubal i s Monikou, a v okamžiku, kdy Monika měla pocit, že ji hadice přepůlí, sádlo nesádlo, už na nic nečekala.

Přehodila si v rukou hrábě a praštila Mirka zubatou částí přes záda, jak nejvíc mohla. Mirek zařval bolestí, pustil hadici a začal poskakovat po zahradě.

„Au! Au! Číms mě to praštila?! Ženská pitomá! Mělas mě praštit násadou, ne tímhle! Au! Au! Budu mít v zádech díry!“

Monika odhodila hrábě a uraženě se vymotávala z hadice.

„Chtěls praštit? Chtěl! Já se tě neprosila, abys mě svazoval hadicí. Já tedy ne.“

Mirek si ohmatával záda.

„Jak to, že ne? A kdo říkal, že má rád hadici, protože mu dělá dobře?“

Ten je natvrdelej, pomyslela si Monika.

„Aby mi hadice nedělala dobře! A komu by nedělalo dobře, když se nemusí tahat s konvemi?“

Mirek se zkusil opatrně předklonit.

„Žáda mám snad přeražený... to je tedy vejlet! Proč jste psali, že jste taky SM?“

Monika na něho nechápavě koukala.

„A proč bysme nenapsali, že jsme SM? A vy snad nejste severní Morava, jako my?“

Teď na ni zase koukal nechápavě Mirek.

„Jaká severní Morava?! Jaká severní Morava, do prdele?!“ Pak mávnul rukou a šel pomalu k domu, ze kterého právě vycházela Alice, celá rudá.

„Jedeme domů. Jsou to blbci,“ vztekle vyjela na Mirka, když k němu došla. „Řekla jsem mu, že budu jeho otrokyní, ať mi

poručí, co mám udělat, a víš, co mi řek?! Víš, co mi řek?! Řek, abych umyla ty hrnky vod kafe, že si dá zatím pivo! Debil! A jak dopad ty?“

„Ani nemluv,“ mávnul Mirek rukou po Monice. „Vona mě praštila hráběma! Ale ne násadou, jak jsem jí říkal! Představ si! Vona mě praštila přímo těma špičkama! Kráva tlustá!“

Z domu vyšel Vlastík a tvářil se nešťastně.

„Alice, já se ti omlouvám, ale tys pořád chtěla něco mermomocí dělat! Mě by v životě nenapadlo, abych návštěvě řek, aby umyla hrnky. Ale já fakt nevěděl, co bys honem měla dělat. Monika by určitě věděla líp, co bys mohla dělat...“

Mirek pohrdavě sykl.

„Jo, ta by tedy určitě věděla, co dělat! Pojd’!“

Vzal Alici pod paži a odcházeli k vrátkům.

„Nechoď nikam,“ zarazil Vlastík Moniku, která se s nimi chtěla jít rozloučit na chodník. „Oba jsou nakrknutý, nevím proč a starej Richtr zase čumí! Zamáváme jim, jako že se s nimi loučíme! Mávej!“

A tak před domem stáli manželé Řepovi a mávali našťvaným manželům Hruškovým, kteří nasedali do auta.

„Podívej se, oni nám ještě mávají, idioti,“ okomentovala loučení Řepových Alice. „S ním nebyla vůbec žádná řeč! Pořád mlel něco vo severní Moravě a vo tom, že máme tolik společného... To tedy jo! To tedy jo!“

Alice si vztekle zapálila cigaretu.

„Jsou úplně blbí,“ souhlasil se svojí manželkou Mirek. „Ta jejich severní Morava! Vona mi to řekla taky! Že prej jsou taky ze severní Moravy! Jako my! Že prej jsou taky SM! Jako my! Kdyby mě ty záda tak nebolely, tak bych se tomu snad i zasmál!“

Když jejich auto zmizelo na konci dlouhé ulice, Vlastík s Monikou zašli zpátky do domu.

„To to dopadlo,“ řekl Vlastík nešťastně, sedl si ke stolu a vzal si jednu buchtu. „A cos mu vyvedla ty, že šel k autu jako spráskanej,“ zeptal se zvědavě a zakousl se do buchtu.

Monika to už měla promyšlený. Než aby Vlastíkovi vyprávěla o tý hadici, to radši bude lhát!

„On mě vzadu na zahradě, u hadice, začal najednou objímat! Tak sem ho práskla hráběma!“

Vlastík se na Moniku obdivně podíval a s plnou pusou se pokusil o hvízdnutí.

„Dobytěk jeden,“ ulevil si a utřel vyprsknuté drobky ze stolu. „Tak von mi tě vobtěžoval, Moniko?! No vidíš, mě by nenapadlo na tu jeho vyzáblou kozu ani sáhnout a von mi tě vobtěžoval!?“

Vlastík položil buchtu, vstal a Moniku objal. Koukal seshora na tu její čerstvou trvalou, a najednou cítil, že mu stojí!

„Moniko,“ zašeptal, ale nemusel nic šeptat, protože si tím už byl jistý stoprocentně! Stojí mu!

Ale to už ho ucítila i Monika a začala si rychle stahovat šaty. Vlastík ze sebe serval kalhoty a za chvíli už na sobě leželi na široké, kuchyňské váleňdě.

Když se Vlastík začal v Monice rytmicky pohybovat, konečně jí došlo, jak to bylo s tím inzerátem! Voni ten inzerát vytiskli dobře! Ty prasáci vod nás chtěli, aby jim vopravdu bylo Au! Au!

Musím to Vlastíkovi říct, až skončí, pomyslela si Monika spokojeně, ale vzápětí tuto myšlenku zavrhla. O žádném Au! Au! nesmí s Vlastíkem mluvit! Přece mu už řekla, že ji Mírek na zahradě vobtěžoval! Ale vo tom, že ji vomotal tou hadicí, vo tom mu neřekla!

Monika si vzpomněla, jak se jí ta hadice zařezávala mezi nohy, v místech, kde teď cítila Vlastíka a náhle ji celou zalilo tak silné a horké vzrušení, že se jí až hlava zamotala!

Celým svým tlustým tělem se vzejpjala proti Vlastíkovi. Ten na chvíli překvapeně strnul, aby vzápětí, s ještě větší silou, pokračoval v milování.

Když se později večer milovali podruhé, uvědomili si tito starší, zdraví a plnoštíhlí manželé ze severní Moravy, že život je krásný i v pětáctyřiceti...

Žárlivý JUDr.

Přišel jsem o obě nohy, když mi bylo dvaadvacet let.

Ne, nelitujte mě, prosím! Žiju bez nich už přes třicet let a žiju dobře. Nedávno jsem viděl film „Už zase skáču přes kaluže“. Měl jsem z toho kluka radost. My postižení dokážeme hodně! Když chceme. Musíme ale chtít.

Zůstal jsem tedy bez nohou, s duchodem, a s pěkným domkem po rodičích. Moje dvě vdané sestry bydlely kousek ode mě. Nic mi nescházelo. A navíc jsem měl lehké rozhodování, co se svým životem dál.

Moji velikou láskou, už od narození, byly ženy.

Maminka často vzpomínala, jak jsem ji při kojení pevně chytil za prso a nepouštěl, dokud jsem neměl dost. A jak jsem labužnický vychutnával každý lok mateřského mléka, a ručičkou jemně hladil její prsa, jako bych jí děkoval za tu dobrotu, co do mě teče!

Při kojení to začalo a neskončilo. Jako tříletý jsem bránil svoje stejně staré lásky před zájmem jiných kluků a ve škole jsem v první třídě dostal od paní učitelky přezdívku Chuánek... Prostě jsem ve své velké lásce k ženám pokračoval dál, i když jsem neměl nohy.

Věnoval jsem ženám všechn svůj čas. Dělal jsem jim radost. Zpříjemňoval jsem jim život. Všem.

Ano, chtěl jsem je všechny. Nechtěl jsem se ženit a uvázat se na jednu ženu. Pořád jsem chtěl mít možnost výběru!

Ale nikdy jsem neměl dvě najednou. Tuto zásadu jsem dodržoval. Vždy jsem miloval jenom tu, která byla pro „tuto chvíli“ mou jedinou. „Tato chvíle“ trvala různě. Hodinu, den, týden, měsíc-jednou dokonce i tři měsíce!

To už začaly být nervózní i mé drahé sestřičky! Uklidnily se, teprve když tato Tříměsíčková Liduška, jak jí potom říkaly, z našeho městečka odjela. Odjela s nádhernými vzpomínkami, naplněná silou a odhodláním, změnit svůj dosavadní, smutný život.

Když jsem od ní dostal první dopis, měl jsem radost. Naučila se ode mě hodně a začala konečně žít.